

FOLKE = SANGE og MELODIER

FÆDRELANDSKE og FREMMEDE

UDSATTE

FOR

PIANOFORTE

VED

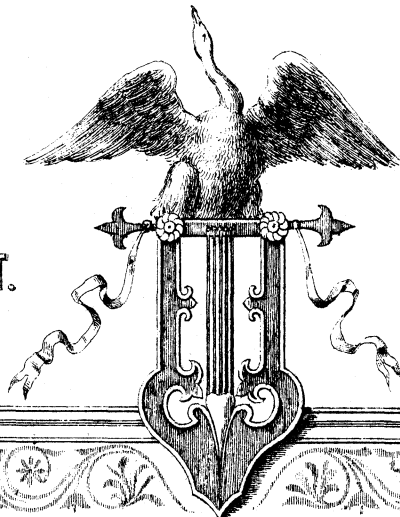
A. P. BERGGREEN.

3. BIND.

1845.

KIØBENHAVN.

G. H. JÆGER.

FOLKE-SANGE OG MELODIER.

LEDRELANDSKE OG FREMMEDL.

UDSATTE

FOR

PIANOFORTE.

VED

A. P. BERGGREEN.

KJØBENHAVN.

G. H. JÆGERS skandinaviske Forlagshandel. Trykt hos J. D. Qvist.

1845.

DANSKE FOLKE-SANGE OG MELODIER.

N° 1 a).

Andantino.

1. Jeg gik mig op paa høi-e Bjerg, Ned i den dy-be Dal; Der saae jeg et Skibkom sei-len-des, Hvor -

N° 1 b).

Andantino.

i tre Gre-ver var. 1. Jeg stod mig høit paa Bjer-get, Saae ned i dy-ben Dal; Da

kom tre Gre-ver sei-len-de, ja sei-len-de Mod Bjer-get, hvor jeg stod.

2. Den alleryngste Greve,
Som udi Skibet var,
Han vilde mig trolove,
Saa ung som han end var.

3. Hvad tog han af sin Finger?
En Ring af røde Guld:
See der, see der, min Pige,
Den vil jeg give dig!

4. Og hvad skal jeg med denne Ring,
Ifald min Moder spør'r?
Saa siig, du haver fundet den
Alt paa den grønne Vold.

5. Du lær mig godt at lyve,
Det staaer mig ikke an;
Langt heller vil jeg sige,
En Ungkarl elsker mig.

6. Og hör min kjære Moder,
Hvad jeg vil sige dig:
Han med de sorte Lokker,
Han være skal min Ven.

7. Og hör min kjære Datter,
Hvad jeg vil sige dig:
Lad du den Sömand fare,
Og hjemme bliv hos mig.

8. Og hör min kjære Moder:
Faaer jeg min Arvepart?
Den har din Fa'er förödet
I Tærning, Kortenspil.

9. Og har min Fa'er förödet den
I Tærning, Kortenspil,
Saa pakker jeg nu sammen
Og reiser med Kjærsten min.

Anm. Slg. ovenstaaende Vise med den i Tydske Folke-S. II. under Nr. 9 og den dertil hørende Anmærkning.

N° 2. Marsk Stigs Döttre.

Solo.

1. Marsk Stig han ha - ver de Döt - tre to, Saa krank en Skjæbne mon - ne de faae. Den Æld - ste tog den

Tutti.

Yng - ste om Haand. Og de fo - re vi - de om Ver - den.

2. Den Ældste tog den Yngste om Haand, Saa ginge de dem til Sverrigs Land. Kong Byrge han kom fra Stevne hjem —
3. Kong Byrge han kom fra Stevne hjem; Marsk Stigs Döttre ginge hannem ud igjen.¹⁾ "Hvad for Qvindfolk monne I være? —
4. Hvad for Qvindfolk monne I være? Og hvi staae I saa silde here?" "Og vi er Marsk Stigs Döttre baade —
5. Og vi er Marsk Stigs Döttre baade, Saa gjerne bede vi Eder om Naade." "I skynde Eder snarlig af min Gaard! —
6. I skynde Eder snarlig af min Gaard! Eders Fader vog min kjære Morbro'er." "Ikke maae²⁾ vi udi Kong Eriks Död —

7. Ikke maae vi udi Kong Eriks Död; Vi fare saa vide alt efter vort Bröd." "Den Ældste tog den Yngste om Haand —
8. Den Ældste tog den Yngste om Haand, Saa ginge de dem til Norges Land. Kong Erik kom fra Tinge hjem —
9. Kong Erik kom fra Tinge hjem; Marsk Stigs Döttre ginge hannem ud igjen. "Hvad for Qvindfolk monne I være?"
10. Hvad for Qvindfolk monne I være? Hvad have I udi mit Land at gjøre?" "Og vi er Marsk Stigs Döttre baade —
11. Og vi er Marsk Stigs Döttre baade, Saa gjerne bede vi om Eders Naade." "Kunne I brygge og kunne I bage?"

12. "Vi have ei lært at brygge eller bage, Eller noget sligt Embed' at mage; Men vi kunne spinde Guld det røde —
13. Men vi kunne spinde Guld det røde, Det lærte os Moder, förend hun döde; Og vi kunne væve saa vel i Rör —
14. Og vi kunne væve saa vel i Rör, Som nogen af alle Dronningens Møer. Vi kunne Guld spinde og væve i Lad —
15. Vi kunne Guld spinde og væve i Lad, Men aldrig bliver vort Hjerte glad. Siden Fader og Moder de ginge os fra —
16. Siden Fader og Moder de ginge os fra, Da er vor Kaabe baade paltug³⁾ og graa. Havde Marsk Stig levet og bleven i Lande —
17. Havde Marsk Stig levet og bleven i Lande, Det havde ikke gaet os saa ihaande; Havde Fru Ingeborg⁴⁾ ikke saa snarlig döet —
18. Havde Fru Ingeborg ikke saa snarlig döet, Vi havde ikke lidt den Jammer og Nöd." "Konning Erik meldte et Ord med Skjel —
19. Konning Erik meldte et Ord med Skjel: "Eders Fader jeg kjendte saa gjörligen⁵⁾ vel; Han var en Mand til Mund og Haand —
20. Han var en Mand til Mund og Haand, Som findes kunde udi et Land." Saa slog han over dem Skarlagen Skind —
21. Saa slog han over dem Skarlagen Skind, Saa fulgte han dennem i Fruerstuen ind; Han bad dem hverken sørge eller græde —
22. Han bad dem hverken sørge eller græde, Han skulde dem være i Faders Sted. Den ældste Søster Væven trendte —
23. Den ældste Søster Væven trendte, Den yngste væved den ud tilende. Og hun vov i den første List —
24. Og hun vov i den første List Jumfru Maria og Jesum Christ; Og hun vov i det andet Rör —

25. Og hun vov i det andet Rør
Norge-Lands Dronning og alle hendes Møer.
De vov Hjort og de vov Hind —
26. De vov Hjort og de vov Hind,
De vov sig selv med blegen Kind;
Og saa vov de med Fingre snare —
27. Og saa vov de med Fingre snare
Alle Guds hellige Engleskare.
Den yngste Søster hun Væven affældte —
28. Den yngste Søster hun Væven affældte,
Hun gav den Dronningen med megen Snilde;
Hun fældte derved de modige Taare —
29. Hun fældte derved de modige Taare:
"Gud give det, I vor Moder var!
Var I vor Moder eller Søster kjære —
30. Var I vor Moder eller Søster kjære,
Vi finge baade Løn og dertil Ære.
Det hjælper os ikke et eneste Stykke —
31. Det hjælper os ikke et eneste Stykke,
Vi maae alt nyde den kranke Lykke."
Den ældste Søster blev syg og laa —
32. Den ældste Søster blev syg og laa,
Den Yngste ganger hende til og fra.
Den ældste Søster af Sorg hendøde —
33. Den ældste Søster af Sorg hendøde,
Den Yngste lever efter med Sorg og Møde.
Og Kongen gav hende sin unge Søn —
34. Og Kongen gav hende sin unge Søn,
Hun var hannem værd, den Jomfru skjøn.
De levede sammen med Æren.
Og de fore vide om Verden.

1) igjen ø: imøde. 2) maae udi ø: kunne for, være Skyld i. 3) paltug ø: pjaltet. 4) Ingeborg, Marsk Stigs Hustru. 5) gjørligen ø: tydeligen.

N° 3 a).

Andantino.

Dronning Dagmars Død.

Solo.

1. Dronning Dag-mar lig-ger i Ri-be syg, Til Ringsted mon de hen-de ven-te; — Al-le de Fru-er i

p *mf* *p*

Tutti.

Danmark e-re, Dem la-der hun til sig hen-te. Ud-i Ring-sted hvi-les Dron-ning Dag-mar.

mf *p*

Andantino.**Bronning Dagmars Död.**

Solo.

1. Dronning Dag-mar lig-ger i Ri-be syg, Til Ring-sted mon de hen-de ven-te; — Al-le de Fru-er i

dolce

Tutti.

Danmark e-re, Dem la-der hun til sig hen-te. Ud-i Ring-sted hvi-les Dron-ning Dag-mar.

2. "I hente mig fire, I hente mig fem,
I hente mig af de Vise,
I hente mig hid liden Kirstin hold,
Herr Carls Söster af Rise.

3. I hente mig Unge, I hente mig Gamle,
I hente mig af de Lærde,
I hente mig liden Kirstin hold,
Al Ære saa er hun værd."

4. Ind kom liden Kirstin ad Dör,
Hun skinte saa rød af Guld;
Hun kund' ikke Lyset paa Kronen see,
Hendes Öien var' taarefuld'.

5. Liden Kirstin ind ad Dören treen
Med Tugt og favren Sinde,
Dronning Dagmar staer hende op igjen,
Saa vel hun favnede hende.

6. "Kan du læse og kan du skrive,
Og kan du løse min Pine,
Da skal du slide Skarlagen rød
Og ride paa Gangerne mine."

7. "Kunde jeg læse og kunde jeg skrive,
Jeg gjorde det jo saa gjerne;
Det vil jeg for Sandingen sige,
Eders Pine er haarder' end Jern."

8. Det var liden Kirstin hold,
Tog Bogen, og derudi saae:
"Hjælpe Eder Gud Fader i Himmerig!
Eders Pine er haarder' end Staal."
9. Hun tog Bogen udi sin Haand,
Saa sørgelig derudi læste.
"Hjælp os Christ i Himmerig,
At I Eders Liv kunde friste!"
10. Hun tog Læsten¹⁾ og den hellige Bog,
Hun læste alt, hvad hun kunde.
Det vil jeg for Sandingen sige,
Saa saare hendes Öien de runde.
11. De fulgte hende ud, de fulgte hende ind,
Det lidte²⁾ jo længer, jo værre.
"Medens det kan ikke nu bedre vorde,
I sende Bud efter min Herre.
12. Vil Gud det have, det maa saa skee,
Og Döden stander mig fore,
I sende strax Bud til Skanderborg,
I finde min Herre dere."
13. Det da var den liden Smaadrenng,
Han lod ikke længer forlide³⁾,
Og han rykte Sadel fra Bjælken ned,
Og lagde'n⁴⁾ paa Örs⁵⁾ hin hvide.
14. Og det da var den liden Smaadrenng,
Satte sig paa Ganger röd.
End red han langt hastiger frem,
End snaren Falk han flöi.
15. Kongen han stander paa Höielofts Bro⁶⁾,
Og seer han ud saa vide:
"Og hisset seer jeg min liden Smaadrenng,
Saa sørgelig monne han qvide⁷⁾.
16. Hisset seer jeg min liden Smaadrenng,
Saa sørgelig monne han traae⁸⁾;
Nu raade Gud Fader i Himmerig,
Alt hure Dagmar hun maa."⁹⁾
17. Ind da kom den liden Smaadrenng
Og stædtes for Konningens Bord,
Han var snild i Tale,
Han kunde vel föie sine Ord.
18. "Dronning Dagmar haver mig til Edersendt,
Med Eder talte hun saa gjerne,
Hun længes fast og overbradt,
Saa saare mon hun sig vene¹⁰⁾."
19. Dan-Konning han slog Tavlebordsammen,
At alle de Terninger sjunge:
"Forbyde det Gud Fader i Himmerig,
At Dagmar skulde döe saa ung!"
20. Der Kongen drog af Skanderborg,
Da fulgte ham Hundred og een;
Og der han kom til Grindsted Bro,
Da var der kun tyve igjen.
21. Der Kongen red over Randböl Hede,
Da fulgte ham femten Svende;
Og der han kom over Riber Bro,
Da red den Herre alene.
22. Der var stor Ynk i Fruerstue,
Der alle de Fruer græde,
Dron. Dagmar var död i liden Kirstins Arm,
Der Kongen red op ad Stræde.
23. Det var Dannerkonning vild,
Han ind ad Dören treen,
Det var liden Kirstin hold,
Hun rakte hannem Haanden igjen.
24. "Og hör I, naadige Herre og Kong'!
I skal hverken sørge eller qvide;
I haver faaet en Sön i Dag,
Er skaaren af Dagmars Side."
25. "Jeg beder Eder alle Fruer og Møer,
Jeg beder Eder hver og alle:
I bede en Bön for Dagmars Sjæl,
At hun maatte med mig tale.
26. Jeg beder Eder Fruer og höviske Qvinder,
Saa mange som her ere inde:
I bede en christen Bön for mig,
At jeg maa tale med hende."
27. Saa fulde de paa deres bare Knæe,
Saa mange som der var inde.
Dem hörtes deres Bön og Kongens Graad,
Han monne hende levende finde.
28. Dronning Dagmar reiser sig op af Baar,
Hendes Öien var blodige röde:
"O vee, o vee, min ædle Herre!
Hvi gjør I mig denne Möde¹¹⁾?"
29. Her tör dog Ingen ræddes for mig;
Jeg haver ei andet Ondt gjort,
End at jeg mine Silke-Ærmer smaa
Om Söndagen haver snört.
30. Havde jeg dem ei om Söndag snört,
Og ikke der Striger¹²⁾ paa sat,
Da havde jeg ikke i Pinen brændt,
Og havt saa ond en Nat.
31. Den förste Bön, der jeg Eder beder,
Den vide I mig saa gjerne:
Alle fredlöse Mænd dem give I Fred!
Og lade alle Fanger af Jern!
32. Den anden Bön, der jeg Eder beder,
Den kommer Eder selv til Fromme:
I tage ikke ved Berengerd!
Hun er saa bedsk en Blomme.
33. Den tredie Bön, der jeg Eder beder,
Og det er min störste Begjære:
I lade vor allerkjæreste Sön
I Danmark Konning være!
34. I lade hannem Konning i Danmark være,
Naar I gaer selv til Döde.
Berngerd vil Eder en anden föde,
Som hannem agter at föröde.
35. I tage liden Kirstin til Eders Viv,
Hun er saa stolt en Jomfru;
Men gaer det anderledes ihænde,
Da kommer I mig ibu."
36. "Denne Bön som I nu beder mig,
Den vider jeg Eder saa gjerne;
Dog tager jeg aldrig liden Kirstin til Viv
Eller nogen Verdsens Terne."
37. "I ville ikke ægte liden Kirstin,
Og ei nogen Jorderigs Terne,
Dog skulde I fare til Portugal
Alt efter saa bedsk en [Verne.]
38. Hör I det, min ædle Herre!
Vil I mere af mig vide?
Der sidde Guds Engle i Himmerig,
De monne fast efter mig lide.¹³⁾
Udi Ringsted hviles Dronning Dagmar.
39. Nu er det Tid jeg farer herfra,
Jeg maa ikke længer dvæle,
Himmeriges Klokker de ringe efter mig,
Mig længes hen til de Sjæle."
Udi Ringsted hviles Dronning Dagmar.

¹⁾ Læsten o: Bünnebogen. ²⁾ lidte o: gik fremad. ³⁾ forlide o: töve. ⁴⁾ lagde'n o: lagde den. ⁵⁾ Örs o: Hors, Hest. ⁶⁾ Höielofts Bro o: Altanen. ⁷⁾ qvide o: klage. ⁸⁾ traae o: ængste sig. ⁹⁾ Hvorledes mon Dagmar har det. ¹⁰⁾ vene sig o: vaande sig. ¹¹⁾ Möde o: Möie, Besvar. ¹²⁾ Strige o: Stribe, Bræm (Pynt). ¹³⁾ lide efter o: længes efter.

Allegretto.
*Solo.***N° 4 a).**
Gangerpilten.

1. — "Hör du go-den Un-gersvend! Leg Tavelbord med mig."—"Jeg ha-ver in-tet rö-deGuld at sæt-te op mod

N° 4 b).
Gangerpilten.**Allegretto.**

Tutti.
dig.'"—For - in - den den Fryd saa le - ve - de sammen baa - de."

1. "Hör du go-den Ungersvend! Leg

Tutti.
Ta - vel-bord med mig.'"—'Jeg ha - ver in - tet rö - de Guld at sæt - te op mod dig.'"—For - in - den den

2. "Sæt du op din gode Hat
Og fast om den er graa,
Jeg sætter op min Perlesnor,
Tag den, om du kan faae."
3. Den første Guldterning,
Som over Tavlbord randt,
Den Ungersvend han tabte,
Saa glat den Jomfru vandt.
4. "Hör du göden Ungersvend!
Leg Tavelbord med mig!"
"Jeg haver intet röde Guld
At sætte op mod dig."

5. "Sæt du op din Kjortel
Og fast om den er graa,
Jeg sætter op min Kron' af Guld,
Tag den, om du kan faae."
6. Den anden Guldterning,
Som over Tavlbord randt,
Den Ungersvend han tabte,
Saa glat den Jomfru vandt.
7. "Hör du göden Ungersvend!
Leg Tavelbord med mig!"
"Jeg haver intet röde Guld
At sætte op mod dig."

8. "Sæt du op dine Hoser
Saa dertil dine Sko;
Jeg sætter mod min Ære
Og saa dertil min Tro."
9. Den tredje Guldterning,
Som over Tavlbord randt,
Den Jomfru hun slet tabte,
Den Ungersvend han vandt.
10. "Hör du liden Gangerpilt!
Skynd du dig brat fra mig!
Mine sølvbundne Knive
Dem vil jeg give dig."

11. "Dine sølvbundne Knive
Dem faaer jeg, naar jeg kan;
Men jeg vil ha'e den Jomfru.
Jeg med Guldterning vandt."
12. "Hör du liden Gangerpilt!
Skynd du dig brat fra mig!
Syv silkesyede Skjorter
Dem vil jeg give dig."
13. "Syv silkesyede Skjorter
Dem faaer jeg, naar jeg kan;
Men jeg vil ha'e den Jomfru,
Jeg med Guldterning vandt."

N° 4 c).
Gangerpiltten.

Allegretto.

Solo.

Fryd saa le - ve - de sammen baa - de. { 2. —
3. Den

1. — "Hör du go - den Un - ger - svend! Leg

Ta - vel - bord med mig." — ""Jeg ha - ver in - tet rö - de Guld at sæt - te op mod dig."" — For-

di de spil - le - de, for - di de spil - le - de Guld - tær - ning. 1)

14. "Hör du liden Gangerpilt!
Skynd du dig brat fra mig!
En hvid Hest og en Sadel
Dem vil jeg give dig."

15. "En hvid Hest og en Sadel
Dem faaer jeg, naar jeg kan;
Men jeg vil ha'e den Jomfru,
Jeg med Guldtaerning vandt."
Forinden den Fryd saa levede
sammen baade.

16. "Hör du liden Gangerpilt!
Skynd du dig brat fra mig!
Mit Slot og mine Fæste
Dem vil jeg give dig."

17. "Dit Slot og dine Fæste")
Dem faaer jeg, naar jeg kan;
Men jeg vil ha'e den Jomfru,
Jeg med Guldtaerning vandt."
Forinden den Fryd saa levede
sammen baade.

19. Jomfruen stander i Bure,
Og bürster hun sit Haar:
"Gud bedre mig fattige Mø
For Giftermaal, jeg faaer!"

19. Ungersvend stander i Gaarden,
Han støtter sig ved sit Sværd:
"Og du faaer bedre Giftermaal,
End du est nogen Tid værd.
Forinden den Fryd saa levede
sammen baade.

20. Og jeg er ingen Gangerpilt,
Endskjündt du siger saa;
Jeg er den bedste Kongesön,
I Verden leve maa"

21. "Er du den bedste Kongesön,
I Verden leve maa,
Da skal du ha'e min Ære,
Og saa dertil min Tro."
Forinden den Fryd saa levede
sammen baade.

1) Med dette Omqvæd har Udgiveren hört Visen sjungen. 2) Fæste 3: befæstede Borge.

*Allegretto.***Svend Feldings Kamp med Risen.**

1. Svend Fel-ding han sid-der paa Hel-sing-borg, Og ro-ser han af sin Færd; Han var sig baa-de mild og blid, Han gjor-der sig med sit Sværd.

2. Svend Felding sig lover en Pilgrimsgang
Alt indtil Rom at gange,
Og det lover hver dansk Pillegrim,
At han skulde didhen komme.
3. Og de rede ud af Danmark,
De var ikke uden to;
Og de gjæsted dem udi en Stad,
Han hedder Høvdingsö.
4. Og de gjæsted dem i en Hovedstad,
Han hedder Høvdingsö.
Og de gjæsted dennem en stolt Jomfru,
Hun var saa væn en Mø.
5. Og nu da sad den stolte Jomfru,
Og syede hun Silkesöm;
Hver en Söm alt der hun syede,
Hendes Öine runde i Ström.

6. "Og hör I det, min stolte Jomfru!
Hvi sørger I saa saare?
I sige mig noget af Eders Vaande,
Jeg löser Eder af den Fare."
7. "Her er en Rise paa vort Land,
Han vil vort Land föröde.
Han vil ei have anden Kost,
End Fru'r og Jomfru'r til Föde."
8. "Og havde jeg Hest, og havde jeg Harnisk,
Min Ryg var vel tilmaade,
Jeg vilde for Eder, min stolte Jomfrue,
Med hannem bryde en Stage."
9. Og de ledte frem trehundrede Heste,
Og de vare alle hvide;
Den förste Svend Felding Sadel paalagde,
Han bugned til Jord som en Tige.*)

10. Og det var Hr. Svend Felding,
Han klager sig saa saare:
"Og havde jeg en Hest af Danmark,
Hadde ædt af Danmarks Foder!
11. Jeg förte mig ud af Danmark
Vel femten gode Guldringe;
Hadde jeg en Hest af Jutland,
De skulde alle for ham springe."
12. Og der kom gangendes en Möllermand
Saa listelig over den Mark:
"Og jeg haver mig en dannebroget Hest,
Er födt udi Danmark."
13. "Hör du, goden Möllermand,
Og lad mig Hesten see;
Ere vi begge Danske to,
Vi bestyre vel Valske tre."
14. Han gjordet Hesten saa meget fast,
Og mest alt over det Tykke;
Hesten faldt for hannem i Knæ
Og Gjorden udi to Stykker.
15. "Og jeg gik mig af Danmark
Med femten gode Guldringe;
Hadde jeg en Sadelgjord for dem,
Da vilde jeg lade dem springe.
16. Sende I Bud saa bradelig
Hen over den grønne Hede,
I lade den skjöne Jomfru tilsige,
Hun lader Sadelgjord rede."

*) Tige o: Tøvehund.

17. Femten vare de stolte Jomfruer,
Som slyngede Guld med alle,
För de kunde faae den Sadelgjord,
Svend Feldings Hest kunde holde.
18. "I tage nu hen det kroned' Spær,
Jeg haver det forlovet at före;
I hente mig hid en Skudemast,
Jeg mægter hende vel at röre."
19. Det første Red, de sammen rede,
Djævelen han var fuld stærk,
Deres Heste begge i Knæerne ginge,
Og Spærene dreve i Mark.

20. Det andet Red, de sammen rede,
De Hellede vare begge vrede;
Troldens Hals brast sönder i to,
Hans Hoved drev langt i Hede.
21. Hans Hoved udi ni, hans Ryg udi fem,
Hans Been i femten Stykker;
Saa red han til den stolte Jomfrue,
Hannem lysted da först at drikke.
22. Ud da ginge de Riddere ni,
De toge Svend Felding af Hest:
"Lande og Rige vil vi Eder autvorde,
Jomfruen om I vil fæste."

23. "Jeg haver mig en Jomfru fæst,
Udi Österlands Kongerige;
For syv Tönder af det röde Guld
Jeg vil hende ikke svige.
24. I lade kun bygge et muret Huus
Foruden ved Hövdingsö,
I spare der ei for dansk Pillegrim
Enten god Viin eller Bröd."
25. Der spares ikke for danske Hofmænd
Enten Viin eller fuld godt Bröd.
De bede Godt for Svend Feldings Navn;
Han er for langen död.

Nº 6. Mödet.

(Fra Randerseguen.)

Allegretto.

dolce

1. God Af-ten, kjæ-re Ven, Jeg dig mod-ta-ger ven-ne- lig, Jeg læn-ge ha-ver ven-tet dig; Der-

for er det mig kjært, Du e-ne kom-mer her.

2. "Hvi hilser du nu saa?
Nei! det jeg ei udgrunde kan;
Maaskee du spotter mig forsand!
|: Heller og — hvad synes du —
Skal jeg beskjemmes nu?" :|

3. Ak nei! min Pige kjær,
At spotte dig, det skal ei skee;
Jeg elsker dig langt høiere.
|: Min Mening her fremføre
Jeg ingenlunde tör. :|
4. "Siig kun din Mening frem,
Din Tale ei jeg ret forstaaer;
Men bryd kun ud i fulde Ord,
|: Saa skal jeg svare dig,
Hvad du tilspørger mig."
5. At sige da reent ud:
Jeg længe dig da elsket har,
Maaskee det altfor lidet var!
|: Og nu jeg dig begjær
Til Kjærest min at vær'. :|
6. "At svare Ja dertil,
Nei! det jeg ingenlunde tör,
Vi begge To for unge er.
|: At love det bestemt —
Maaskee det snart var glemt!" :|
7. Alt, hvad jeg lover her,
Det lover jeg saa ganske fast,
Til jeg i Graven bliver kast,
|: Til jeg for dig skal döe,
Min yndig væne Mö. :|
8. "Först vil jeg spørge dig,
Om du vil Kongen tjene tro,
Heller og du agter fri at gaae?
|: Det vil jeg vide her,
För jeg dig lover meer." :|
9. Ak nei! min Pige, nei!
Min Fader kan med god Rason*)
Nok ta' mig fri til næst' Session:
|: Jeg er hans en'ste Sön,
Det veed du vel, min Ven! :|
10. "Jeg skal afsted og hjem.
Min Moder hun vil spørge mig,
Hvor jeg saa længe været har,
|: Heller og hvor jeg gaaer hen,
Farvel, lev vel, min Ven!" :|

*) Rason = Raison.

N° 7a).
Elveskud.

Andantino.

Solo.

I. Herr O - luf ri - der saa vi - - de, Alt til sit Bryl - lup at by -

N° 7b).
Elveskud.

Allegro moderato.

Solo.

de. Men Dandsen den gaer saa let gennem Lun den.

2. "Der dandse fire, og der dandse fem, Elvekongens Datter rækker Haanden frem:
3. Velkommen, Hr. Oluf! lad fare din Fig,¹⁾ Bi lidt og trød her i Dandsen med mig."
4. "Jeg ikke tör, jeg ikke maa, Imorgen skal mit Bryllup staae."
5. "Hör du, Hr. Oluf! trød Dandsen med mig, To Bukkeskinds Stövler saa giver jeg dig."
6. "Jeg ikke tör, jeg ikke maa, Imorgen skal mit Bryllup staae."
7. "Hör du, Hr. Oluf! trød Dandsen med mig, En Silkeskjorte giver jeg dig."
8. En Silkeskjorte saa hvid og fin, Den bleged min Moder ved Maaneskin."
9. "Jeg ikke tör, jeg ikke maa, Imorgen skal mit Bryllup staae."
10. "Hör du, Hr. Oluf! trød Dandsen med mig, Et Hovedguld²⁾ saa giver jeg dig."

¹⁾ Fig: Hastværk. ²⁾ Hovedguld: Hovedsmykke af Guld.

Tutti.

de, Alt til sit Bryl-lup at by - de. Men Dandsen den gaaer saa let gjen-nem Lun-den.

Andantino.*Solo.***N° 7 c).
Elveskud.***(Færøisk Melodie.)*

1. Herr O - luf han ri - der saa vi - de, Alt til sit Bryl-lup at by - de.

V. S.

11. "Et Hovedguld kan jeg vel faae,
Men dandse med dig tør jeg ikke saa."	16. "Hör du, Hr. Oluf, kjær Sönnen min,
Hvi bær du nu saa bleg en Kind?"	21. De skjænkte Mjöd og de skjænkte Viin:
"Hvor er Hr. Oluf, Brudgom min?"
12. "Og vil du ikke dandse med mig,
Sot og Sygdom skal följge dig!"	17. "Og jeg maa vel bære Kinden bleg,
For jeg haver været i Elvekonens Leg."	22. "Hr. Oluf han red sig i Lunde,
Han prøved sin Hest og saa sine Hunde."
13. Hun slog hannem mellem Hærder, ³⁾
Aldrig var han slagen værre.	18. "Hör du, Hr. Oluf! min Sön saa prud,
Hvad skal jeg svare din unge Brud?"	23. Hun tog op det Skarlagen röd,
Der laa Hr. Oluf og var död.
14. Hun löfted Hr. Oluf paa Ganger röd:
"Og rid nu hjem til din Fæstemö!"	19. "I skal sige, jeg er udi Lunde,
At prøve min Hest og saa mine Hunde."	24. Aarle om Morgenen, Dag det var,
Der kom tre Liig af Hr. Olufs Gaard:
15. Der han kom til Borgeled,
Der staaer hans Moder og hviler ved.	20. Aarle om Morgenen, Dag det var,
Da kom den Brud med Brudeskar.	25. Hr. Oluf og hans Fæstemö,
Hans Moder blev og af Sorgen död.

³⁾ Hærder = Skuldre.

Tutti.

Men Dand - sen den gaaer saa let i - gjen - nem Lun - den.

N° 8.
Ólafur og álfamær. Oluf og Elvemøen.

Con moto.

(Islandsk Vise*).

Solo. *Tutti.* *Solo.*

1. Ó - la - fur reið með björg - um fram, — Vil - lir hann, stíl - lir hann — Hit - ti fy - rir sjer ál - fa rann.
 1. Ó - luf red un - der Bjer - get frem — Vil - des han, stíl - les han — Der kom han til El - ver - hjem.
 — Vil - des han, stíl - les han, —

2.
 Þar kom út ein álfamær,
 Hún var ekki guði kær.

3.
 Þar kom út ein önnur,
 Hjelt á silfurkönnu.

4.
 Þar kom út hin þridja
 Með gullbelt um sig miðja.

5.
 Þar kom út hin fjórða,
 Hún tók svo til orða:

2.
 Der kom ud en Elvemø,
 Hun var ei af Christenfolk fød.

3.
 Der kom ud en anden,
 Hun holdt en Sølverkande.

4.
 Der kom ud hin Tredje,
 Med Guløbælte om sin Midje.

5.
 End kom ud hin Fjerde,
 Hun tog saa til Orde:

*) Et Sidestykke til den foregaaende.

Tutti.

Þar rauður log-inn brann; Blíð-an lagð - i byr-inn un-dan björgu-num — Blíð-an lagð - i byr-inn un-dan björg - u-num fram.
Der rö-den Lu - e brand; ²⁾ Blí-den Bör hun blæser alt fra Bjer-ge-ne — Blí-den Bör hun blæ-ser alt fra Bjer - ge - ne ud.

6. “Velkominn, Ólafur liljurós!
Gáttu í björg og bú með oss.”

7. “Ekki vil eg með álfum búa,
Heldur vil eg á herrann trúa.”

8. “Þó þú gjörir með álfum búa,
Samt máttu á herrann trúa.”

9. Hún gekk sjer til kistu,
Kastaði yfir sig skikkju.

10. Hún gekk sjer til arkar,
Greip upp sverðið hjarta.

11. “Ekki muntu svo hjeðan fara,
Ad þú gjörir mjer kossin spara.”

12. Ólafur laut um söðulboga,
Kysti frú með hálfum huga.

13. Saxinu' hún stakk í síðu,
Ólafi nokkuð svíður.

14. Ólafur keirir hestinn sporum,
Þar til hann kom til móður dyra.

15. Klappar á dyr með löva sín:
“Ljúktu upp, kæra móðir mín!”

16. “Því ertu bleikur? Því ertu blár?
Sem þú hafir af álfum sár.”

17. “Móðir! ljáðu mjer mjúka sæng;
Systir! gefðu mjer síduband.”

18. Ei leið nema stundir þrjár,
Ólafur var sem bleikur nár.

19. Ei leið nema litil stund,
Ólafur úngi gaf upp önd.

20. Vendi eg mínu kvæði í kross,
— Villir hann, stillir hann —
Sancte Maria sje með oss!
Þar rauður loginn brann;
Blíðan lagði byrinn undan björ-
gunum fram.

6. “Velkommen, Oluf Liljeros! Oluf tager sin Hest med Spore,
Gak du i Bjerg og bo med os.” Til han kom til sin kjære Moder.

7. “Ikke vil jeg hos Elver boe, Hanklapper paaDøren med sitSkind:
Heller vil jeg paaHerre-Gud troe.” “Luk du op, kjære Moder min!”

8. “Enddog du monne hos Elver boe, “Hvi est du bleg, og hvi est du blaa,
Fuld vel maa du paa Herren troe.” Som du havde fanget af ElverSaar?”

9. Hun gik sig til Kiste,
Axled hun Kaabe med Liste.

10. Hun gik sig til Arke,³⁾
Greb hun der Sværdet skarpe.

11. “Vilt du nu end bort fra os fare,
Ei tør du ved⁴⁾ et Kys at spare.”

12. Oluf luder over Sadelbue,
Halvvillig kyste han væne Frue.

13. Hun stødte ham Sværd i Side,
Saa saare monne det svide.

14. Oluf tager sin Hest med Spore,
Til han kom til sin kjære Moder.

15. “Luk du op, kjære Moder min!”

16. “Hvi est du bleg, og hvi est du blaa,
Som du havde fanget af ElverSaar?”

17. “Moder! red du mig bløden Seng;
Søster! giv du mig Sidebind.”

18. Der led ei Timer uden tre;
Oluf laa Lig med Kind saa bleg.

19. Der led ikkun en liden Stund:
Oluf hin Unge gav op sin Aand.

20. Saa ender jeg Qvadet med hellige
Kors⁵⁾

— Vildes han, stilles han —
Sancte Maria være med os!
Der röden Lue o. s. v.

Svenn Grundtvig.

¹⁾ stilles o: standser. ²⁾ brand o: brændte. ³⁾ Ark o: en stor Kiste. ⁴⁾ tør ved o: behøver. ⁵⁾ Her henpeges til den i de catholske Tider paa Island brugte Skik: at signe sig (slaae Kors for sig) ved Slutningen af Sangen; — maaskee især, naar Sangens hedenske Indhold kunde lade befrygte, at “den Onde” derved var bleven hidlokket.

Olger Danske og Burmand.

(Færøisk Melodie.)

Allegretto.*Solo.*

1. Bur-mand hol-der i Fel-ten ud, Han la-der sit Skjold vel skin - ne, Sen-der han Bud til I - se-lands

Tutti.

Konning, For han hav-de Dat-ter hin ven - ne. Ol-ger Dan-ske han vandt Sei - er af Bur - mand.

2.

“Hør du Iselands Konning god!
Du hör nu, hvad jeg siger dig:
Du skal give mig Datter din,
Eller skifte dine Lande med mig.”

3.

“Jeg haver mig ikke Datter uden een,
Jomfru Gloriant de hende kalde;
Jeg haver hende Kong Karl trolovet,
Jeg troer hannem vel med alle.”

4.

Jeg haver hende en Konge bortgivet,
Kong Karl saa er hans Navn;
Kan han hende ikke for dig væрге,
Da ganger hun dig tilgavn.”

5.

Det var Jomfru Gloriant,
Tager over sig Kaaben blaa,
Saa gaer hun til det Fangetaarn,
Som alle de Fanger laae.

6.

“Est du levende, Olger Danske?
Jeg siger dig paa min Sand:
Her er en Trold, begjærer mig,
Og det er sorten Burmand.

7.

Ikke vil jeg den fule Gast,
Jeg lover mig en christen Mand.
Kan du ham i Kamp overvinde,
Saa ganger jeg dig tilhaand.”

8.

“Her haver jeg ligget i femten Aar,
Og lidt baade Hunger og Tørst,
Saa liden er min Formue
At stride mod Trolden først.”

9.

“Hör I, goden Olger Danske,
I hjælpe mig af denne Nød!
Förre jeg tager den lede Trold,
Langt heller da var jeg död.”

10.

“Vel Eder, Jomfru Gloriant!
At I vilde til mig gange.
I give mig Spise og Drikke saa god;
Jeg bryder med Burmand en Stang.

11.

Kunde I flye mig min Hest igjen,
Dertil min Brynje og Sværd;
Jeg gjorde det for Eders Skyld,
Jeg red med hannem en Færd.

Olger red til den skjønne Jomfru:
“I tage Eders Fæstemand:
Jeg haver dræbt med mit gode Sværd

12.

Kong Karl han er min Stalbroder tro,
Han skal det visselig spørge;
Förre skal jeg lade mit Liv,
För Burmand skal Eder hjemføre.”

13.

“Jeg vil skaffe dig Kosten god,
Den bedste, dig lyster at æde;
Saa giver jeg dig din Hest igjen,
Som dig lyster helst at ride.

14.

Jeg vil give dig Sværd saa stærk,
Som dig lyster at binde ved Side;
Dertil fanger du Glavind saa fast,
Som du maa vel paa lide.”

15.

Hun tog Olger af det Taarn,
De lode hannem Klæder skjære,
De satte hannem överst til Bord,
De lode da Maden indbære.

16.

Burmand kom der ridendes i Gaard,
Han agted den Jomfru bortføre;
Olger Danske han mod hannem red,
Han fik hannem andet at gjøre.

22.

Den fule, forgiftige Aand.”
Olger Danske han vandt Seier af Bur-
mand.

17.

De fægted i Dage, de fægted i to,
Den tredie Dag til Qvelde;
Saa satte de dennem paa en Steen,
Der vilde de Kæmper hvile.

18.

Det var stærken Burmand Kamp,
Han taler til Olger Danske:
“Vil du troe paa Mahomed,
Da tager jeg dig til Fange.”

19.

Det da svared Olger Danske,
Han gad det ikke lidt:
“Naar du kommer til Helved hen,
Slig, Olger sendte dig did.”

20.

Tilsammen red de Hellede paany,
De vare begge saa stærke,
Sönder da gik deres gode Hjelm,
Og Glavindet flöi langt i Marke.

21.

De stridde saa længe, de stridde saa hart,
De vare baade trætte og möde;
Slagen blev han Burmand Kamp,
Han faldt til Jorden död.

№ 10.

Kong Dideriks Kæmpers Færd
i Birtings Land.*Allegro moderato.**Solo.*

1. — Kon-gen raa'er for Bor-gen Og saa for al-le Land, Og saa for mangen ra-sker Helt Med dra-gen Sværd i

Tutti.

Haand. Men Kon gen raa'er for Bor-gen.

2. Kong Didrik sidder paa Bratingsborg,
Og seer han ud saa vide:
"Ingen veed jeg i Verden til,
Der være kan min Lige."

3. Ind saa kom da liden Smaadrenge,
Og stedes han for Bord:
"Høre I det, Konning Diderik,
Kong Isald haver sendt Eder Ord."

4. Enten skulle I den Skat udgive,
Som lovet var ifjor,
Eller I skulle møde min Herre i Mark,
Der bliver saa stort et Mord."

5. "Ikke vil jeg den Skat udgive,
Som jeg var aldrig vaan,
Førre skal jeg til Birtingsland,
Og drage mit Sværd af Spaan'").
Men Kongen raa'er for Borgen.

6. Hör du, Hvitting Halfredsön!
Du giv mine Ord vel Gjem:
Du skal drage til Birtingsland
Og före os Skatten hjem."

7. Det var Hvitting Halfredsön,
Han vaard²⁾ saa høit at lee:
"Jeg skal drage i Birtingsland,
Blive vi ikkun Kæmper tre!"

8. "Jeg faaer³⁾ dig Vidrik Verlandsön
Og dertil Didrik van Bern;
Disse er de bedste Orlogsmænd,
Som stride med Kæmper saa gjerne."

9. De satte dem paa deres Heste,
De red saa langt ad Led,
Det vil jeg forsanden sige,
De vare i Hu'saa vred.
Men Kongen raa'er for Borgen.

10. De satte deres Heste i Borgegaard,
Paa Slottet ginge de ind;
Det maatte hver Mand paa dennem see,
De vare saa vrede i Sind.

11. Saa toge de den Portener,
Hug ham i Stykker smaa;
Saa ginge de i Stuen ind,
For Kongen monne de staae.

12. Svared det Isald Konning,
Og taledet han et Ord:
"Hveden ere de Tabesvende,⁴⁾
Som staae her for vort Bord?"

13. Meldte det Kongens Skjænker,
Som skjænkte baade Mjöd og Viin:
"Tage vi til vore hvasse Spjude,
Vi drive dem tilbage igjen!"

14. Det var Hvitting Halfredsön,
Han tog den Skjænker i Skjæg,
Han slog ham under Öret,
Saa Hjernen sprang paa Væg.

15. Det var Hvitting Halfredsön,
Han gjorde deraf en Leg;
Han kasted det döde Liig paa Bord:
"Hvo plukker mig denne Steg?"

16. Og frem tren Diderik van Bern,
Tog Sværd ved forgyldne Kavle;⁵⁾
Han hug paa Isald Konning,
At Odden stod i hans Navle.
Men Kongen raa'er for Borgen.

17. Frem tren Vidrik Verlandsön,
Og han hug sig en Ring;
Han hug fyrretyve Kæmper ihjel,
Og selv løb han omkring.

18. Ind kom Kongens Moder,
Gammel og graa, hun græd;
Det vil jeg forsanden sige,
Der yppedes fuld ond en Leg.

19. Det var Hvitting Halfredsön,
Han hende med Sværdet hödte;
Kjös hun sönder hans gode Sværd,
Det brast i femten Stykker.

20. Kjös hun sönder hans gode Sværd,
At det i Hjaltet brast.
Han tog hende om begge Been,
Han slog hende i saa fast.

21. Hun skabte sig i Trane Ligae,⁶⁾
Hun flöi saa høit i Sky;
Hvitting udi Fjæderham
Han lader fast efter flye.

22. De flöi udi Dage, de flöi udi tre,
Og hverken da finge de Ro;
Saa fik han Tranen om baade sine Been,
Rev hende i Stykker smaa.

23. De rede ud af Birtings Land
Med dragne Sværd i Hænde,
Alle da ligge de Kæmper döde;
Saa fik den Leg en Ende.
Men Kongen raa'er for Borgen.

1) Spaan o: Spænde. 2) vaard o: maatte til. 3) faaer o: flyer, skaffer, giver. 4) Tabesvende o: Svende, som ere fortabte, Dödsens. 5) Kavle o: Kaardefæste. 6) Ligne o: Lignelse, Skikkelse.

№ 11.

*Andantino.***Pigen synger.***(Fra Randsergenen.)*

1. En yn - dig og fry - de - fuld Sommers - tid I al sin Her - lig - hed, Den fö - rer Blom - ster -
Den glæ - der og trö - ster saa man - gen En, Alt ved Guds Kjær - lig - hed.

ska - ren frem, Og Ro - sen rød, saa dei - lig og söd, Den seer du da i - gjen.

2.
Blandt alle disse Blommer veed jeg een,
En Rose for dem alle,
Udsprungen af en deilig Green,
Udaf en yndig Stamme.
Vel er der mange Smukke til,
Men jeg for Sandhed sige vil:
Han overgaaer dem alle.

3.
Hans Hjerter er ret christentlig,
Foruden Falsk og Svig,
Hans Mund den taler sandelig,
Hans Öjne mildelig.
Hans Kinder er som Rosen rød,
Hans Mund den er som Honning söd,
Ja, han er smuk og fin.

4.
Ja, var jeg nu saa lykkelig,
Jeg kunde Rosen faae!
Mit Hjerter brænder ret inderlig
Med Længsels stor' Attraa.
Mit Hjerter leer hver Gang, jeg ham seer,
Og det udaf stor Kjærlighed
La'er ikke Ro mig faae.

5.
Gaaer jeg om Dagen ud eller ind,
Ihvor det være maa,
Da er du stedse i mit Sind,
Om Natten ligesaa.
Og naar jeg sover södelig,
Om dig jeg drömmet lykkelig,
Ret som du hos mig var.

*(Fra Aggers-Ø ved Skjelskør.)*N° 12.*Andantino.*

Jeg fik en Sorg saa stor Ud - i min Ung - doms Da - ge; Den al - drig En - de faaer Saa læn - ge, som jeg

le - ver. Den største Sorg for - vist, Som No - gen tæn - ker paa, Det er at el - ske Den, Som man kan al - drig fae

*Andantino.*N° 13.*(Fra Randerseguen.)*

Jeg saae en Pi - ge ud - i Drøm - me, Som jeg saa sø - de - lig laa og sov;
Hun sag - de: du bli'er jo saa læn - ge, Før du vil dig med mig for - lov'.

Jeg der - paa hen - de gav til Svar: Jeg troer, du er og bli'er en Nar!

*Allegretto.***Ridder Brynning.**

1. Der var en - gang en Rid der, en Rid - ders Søn, Han gjor - de til sin Fa - der saa yd - myg en

Bön Om Or - lov og För lov, Om Or - lov og För - lov At ri - de un - der Ö Og fæ ste sig en Mö.

2. |: Han reiste mange Lande i Aarene fem, :| 6. |: Du holde op at græmmes og aflæg 10. |: Da gik for ham i Forbön de Riddere syv, :|
 Hans ridderlige Rygte vel spurgtes i dem. Sorgen svar! :| Og Kongen de besvore at skjænke ham
 |: Til Engelland han kom, :| Jeg veed saa rig en Ædling, af Jer hans Liv.
 Og tænkte ikke paa, skal bliv' et Par. |: Han skjænked' ham Pardon, :|
 Hvor det ham her vil gaae. |: Hun passer ret for dig; :| Men fængslet han maa gaae
 3. |: Den deiligste Prindsesse, som Nogen Min Slegfredatter prud I Taarnets mørke Vraa.
 havde kjendt, :| Hun være skal din Brud." 11. |: Den deilige Prindsesse da hun fik höre
 Var Konningens Datter; af Kjærlighed 7. |: Jeg takker naadig Konge i Underdanighed, :| det, :|
 optændt Men Slegfredbarn jeg aldrig indlader mig med; Da blev hun ei lidet derved om Hjertet
 |: Blev Brynnings Hjerte strax. :| |: Og om det halve Land :| let;
 Han elskede i Lön Til Medgift jeg kan faae, 12. |: Det skete derefter, at Fjenden kom paa
 Den Kongedatter skjön. Dog fast mit Afslag staae! Land, :|
 4. |: Herr Brynning han ogsaa i hendes Tanker 8. |: "Og hör min gode Brynning, foragter du Saa selve Kong Edvard maa ruste sig
 laa, :| Dertil min Slegfredatter, den deilig' paastand.
 Hendes Blod sig forandred', saasnart Lilievand, 13. |: Da Datteren saa snild :|
 |: Hun bad til Himmelen: :| |: Du det fortryde skal, :| Til Taarnet Nöglen fik,
 "O Himmel! viid min Bön, Paa saadant Overmod Jeg veed at raade Bod." Og til Herr Brynning gik.
 Giv mig den Riddersön!" 9. |: Kong Edvard strax lod byde sine Riddere 13. |: En Time over Midnat den Jomfru var
 talte saa: :| og Mænd: :| bered :|
 5. |: Den engellandske Konning til hannem "I binde mig Herr Brynning, og hen i
 vel forstaae. Taarnet send!
 |: Begjær Alt, hvad I vil, :| |: Thi i Morgen den Dag :|
 Undtagen Datter min, Sit Liv han lade maa,
 Og saa Guld kronen fiin. For han mig svared' saa."

14. |: "Min Fader er i Felten, og jeg nu
raader her, :|
Jeg skal dig andet lære, end mig at have
kjær;
|: Imorgen skal du døe :|
Til Straf for Kjærlighed;
Derpaa vær kun bered!"
15. |: Den Jomfru sig nu vendte, med Taa-
rer Öiet flöd. :|
Den Ridder han sukked', og hende
venlig böd,
|: Ei Fler' at lönne saa :|
For skyldfri Kjærlighed.
Hun sukgede derved.
16. |: Omsider Prindsessen sit rette Sinde-
lag :|
Hun agtede for Brynning at lægge for
en Dag.
|: Da pludselig kom Bud, :|
At endt var haarden Krig,
Men Kongen selv laa Liig.
17. |: Den Jomfru hun besvimed' og segnede
til Jord; :|
Enhver kan vel betænke, at Sorgen
den var stor.
|: Men Ridderen dernæst, :|
Hvor det vil hannem gaee,
Paa Hjertet hende laa.
18. |: Som hun nu stod bekymret og klaged'
Skjæbnen an, :|
Udsendinge fremtraadte fra höie Adel-
stand,
|: Som hende svore til, :|
At vove Liv og Blod
Og være hende tro.
19. |: Hun venlig sig da tede og Tak for
Hylding böd;
Hun tænkte meer paa Fangen, end paa
Guldkronen röd.
|: Hun agtede ham meer, :|
Den fangne Riddersmand,
End hele Engelland.
20. |: Hun Rigets Raad lod kalde, og da de
sanked' var, :|
Hun freidig dem tiltalte og æsked' deres
Svar:
|: "Vil I mig unde Den :|
Til Brudgom og til Mand,
Som mig behage kan?"
21. |: Her stod saa mangen Ridder, som der-
ved Mod mon faae;
Hertuger, Fyrster bolde, de tænkte ved
sig saa:
|: "Det være kan vel mig!" :|
Hvorfor de alle svor'
At lyde hendes Ord.
22. |: Hun mærkte deres Tanker, men talte
saa i Hast: :|
"Den Ridder, jeg begjærer, i Taarnet
sidder fast. :|
|: Herr Brynning hedder han; :|
Det er den gjævest' Helt,
Det har han viist i Felt."
23. |: De Herrer hende svared' i Underdanig-
hed: :|
"Hvad Eders Naade önsker, det blive
maa derved:
|: Vi Engellands Monark, :|
Den lykkelige Mand,
Vil hente strax paastand."
24. |: Da Brynning nu fremtræder i Salen
gladelig, :|
Hun til de Herrer talte: "See Den, jeg
valgte mig!"
|: De knælte alle da :|
Og udbröd: "Konge hold!
Til Lykke tusindfold!"
25. |: Saa fik Herr Brynning Glæde for al
sin Suk til Gud; :|
Fra Fangehuus til Kronen Gud sendte
hannem ud.
|: Saa hjælper Gud vist dem, :|
Som har til ham sit Haab,
Han hörer deres Raab.

Andante. № 15. (Fra Randerseggen.)

The musical score is written for piano and consists of two systems. Each system has a treble and bass clef staff. The key signature is one sharp (F#) and the time signature is 3/8. The first system contains 12 measures, and the second system contains 12 measures. The music is characterized by a steady, flowing eighth-note melody in the treble clef, supported by a bass line with occasional rests and eighth-note patterns. The piece concludes with a double bar line and repeat dots.

Allegretto. Brinhild og Sjúrir. Brynhild og Sigurd*).

(Færöisk Qvad.)

Solo.

1. — È vajt aj - na ry - mu - na, Bù - lins skùlun vër kad - la, Hòn er hæg - i mild og með, Um
1. — Jeg veed mig et Kæmpeqvad Om Ju - ke - sön - ner al - le; Der er i baa - de Gammen og Sorg, Det

Tutti.

Jú - ka si - nir ad - lar. Grä - ni bär gud - li äf haj - ji, Grä - ni bär guld äf haj - ji, Bráhaansý - nun
vil - le vi Bud - les kal - de. Gra - ne bar Gul - det af He - de, Gra - ne bar Guld af He - de, Si - gurd hans vang

2. Kongur rævur firi lengari lund,
Bjarti Búlin kadlast,
Tyvin telur málmaring
Vi synar hirir adlar.
3. Brinhild situr á Hildarfjädli,
Kjembur hön sytt hár,
Fynt er tá sum silkji,
Gudl bér litur á.
4. Brinhild situr y hödlini,
Sum rykjr genga inn;
Ongan tikir Búlin's dottir
Vera javnlyka syn.

5. Tá vër restur kongurin,
Svajpar hann sè y skjinn;
Sò gengur hann y høalofit
Firi syna dottur inn.
6. "Höjr tú, myn hin sála dottir,
Si mär satt yfrá,
Ryjur sò nákar hijar y dä,
Y tyn stár hüvur á?"
7. "Höjr tú tá, myn sáli fäjr,
È séji tár satt yfrá,
Sò ryjur ovgjin hijar y dä,
Y myn stár hüvur á."

2. Kongen raader for Langelund;
Budle de hannem kalde;
Ud saa defter han Gods og Guld
Blandt sine Kæmper alle.
3. Brynhild sidder paa Hildesfjeld,
Kæmmer hun ud sit Haar;
Fiint er det som Silke,
Og Guldlands fra det gaaer.
4. Brynhild sidder i Hallen,
Som Herrer de gange ind;
Ingen tyktes Budles Datter
At være Jævnlige sin.

5. Det da var den Konning bold,
Svöber han sig i Skind;
Ganger han saa i Höieloft
For sin Datter ind.
6. "Hör du det, min kjære Datter,
Du svare mig Sandt derpaa:
Rider her Nogen hid i Dag,
Alt som din Hu til staaer?"
7. "Hör du det, min kjære Fader!
Og Sandt jeg sige vil:
Her rider Ingen hid i Dag,
Som min Hu staaer til."

*) Et Brudestykke af Sigurds-Qvadet. See Anmærkningerne.

bran - di äf raj - ji, Sjú - rur vann äf or - mi - nun, Og Grä - ni här gud - li äf haj - ji.
Svær - det af Vre - de, Sei - er han af Or - men vandt, Og Gra - ne bar Gul - det af He - de.

8. "Kvör lajngji vil tú, mynsäla dottir, 16. "Tú skalt láta mör sálin biggja, 8. "Hvorlænge vil du, min kjære Datter! 16. "Du skal lade mig Salen bygge, Aþka mör tá sorg, Y oþju mörk sò gjera; Volde mig den Sorg: I óde Mark den gjøre; Át tú noqtar kvörjun manni, Vi sò lytlari tånastu Skäl è härinni vera. Skal saa Faa af mine Møer Hijar kjemur y borg?" Der kommer hid til Borg?" Med saa Faa af mine Møer Skal jeg derinde være.
9. "Sjúður aþtur sámi mávur, 17. Og sò miklan váalúva 9. "Sigurd hedder en Helled bold, 17. Og saa megen Flagrelue Hann èr Sigmundar sòn Lát tú härum gjera, Han er Sigmunds Søn; Lad du derom gjøre, Tá tikjir mör vera myn sámi Sum tajar kunna Dvörgar tvajr Det kunde mig vel sømme, Alt som snilde Dværge to Át vera hansara kóna." Mest vi rúnun skjera. At vorde hans Dronning skjøn." Kan mest med Runer skjære.
10. "Undalija hévur tú. 18. Hésin sámi váalóji, 10. "Heel underlig da haver du 18. Denne samme Flagrelue Tär ástirnar vi tär lagt, Hann má mè sò vara, Din Hu og Elskov stædt, Den skal mig saa vare; Át tú unnar mannin tann, Här má oþgin ryja á At du nu under den Mand bedst, Der kan Ingen ride i Y tú hevur ikkji satt." Uttan Sjúður snári." Som du har aldrig seet." Foruden Sigurd Snare ""
11. "Tä häva mör tär Nodnur skapt, 19. Hann lát henni sálin tann 11. "Det da har mig de Norner voldt: 19. Han lod hende høien Sal Liggur y brústi trá, Y oþju mörk sò gjera Mig ligger i Brystet Traa, I óde Mark saa gjøre; Nyggju vétrar Sjúra unga Vi sò lytlari tånastu Enddog jeg ei udi Vintre ni Med saa Faa af sine Møer È aj vi eþjun sá. Hón skuldi háry vera. Ung Sigurd for Óine saae. Hun skulde deri være.
12. Hojrt è havi tá frá sagt, 20. Ryja sò frájir edilingar 12. Hört saa haver jeg derfra sagt, 20. Gjæve red der Ædelinge Ikkji vär è kjá, Y Búla kongins tún, (Ikke var selv jeg der), I Budle Konnings Gaard; Tái hann ormin á Glitrahajji Brinhild situr y stólinun, Alt hvor den Orm paa Glimmerhede Brynhild sidder i Sæde, Vi synun svóri vá. Hón bær här á brún. Han veiede med sit Sværd. Hun bær Guld over Braa*).
13. Mikji mundi Sjúra resta 21. Búlin kongur y sálin gengur, 13. Meget var det røde Guld, 21. Budle Konning i Salen ganger, Gudli ognast tá, Bijur frúnna svára: Den Helt mon i Eie faae, Han taler til væne Maard: Ty hann vá tann fránarorm, "Kömin èr hann Gunnar kongur Alt for han vog denspragled' Orm, "Kommen er han Gunner Konning, Á Glitrahajji lá. Nijan úr Júka gári. Paa Glimmerhede laa. Og udf Jukes Gaard.
14. Tolv gudlikjistir leþji hann 22. Hojr tú Brinhild, dottir myn, 14. Fireogtyve Guldkister 22. Kommen er han Gunner Konning, Kvörjuminni klakk Gjera skaltú tá: Dem bandt han paa Granes Bag; Han beder dig for Ære; Bant tär tá á Grána bæk Kömin èr hann Gunnar kongur, Tolv paa hver en Side, Hör du Brynhild, Datter min! Og sò èr mör frá sagt." Hónun sjur tú já." Hannem skal Ja du svare."
15. "Hojr tú tá, myn säla dottir, 23. Brinhild sè úr stóli lifti, 15. "Hör du det, min kjære Datter! 23. Brynhild springer fra Sæde op, Legg nú til tess rá, Glegvar y gudli rej, Du give mig dertil Raad; Du glimmer af Guld saa ród; Kvussu vit skúla tann mikla mann Skundajji sär äf Búlin borg, Alt hvor vi skulle den store Mand Skynder hun sig af Budles Borg, Af þrun londun fá?" Hón gengur á Hildarhej. Hun ganger til Hildeshöi.

* Braa 2: Öienbryn.

24. Settist attur y giltun stóli,
Hón smylist undir lyn:
"Kvør y heldur á váalúvan,
Hann skäl vèra myn."
25. Ajn dá frattur Sjúrir tå
Burtur y onnur lond:
"Brinhild svèvur á Hildarhej,
Hón er sò bilavond."
26. Sjúrir raj út orla morgun,
Aj hans fostri visti;
Ojngjín vajt á modni at sija,
Kvår y hann á kvöldi gjistur.
27. Sjúrir raj út orla morgun,
Gjirdi sè vi hodni;
Sötu här tvajr vidlini fuglar
Á ajuun summars modni.
28. Ajn dá tóku fuglanir
At mála midlun syn:
"Brinhild svèvur á Hildarhej
Häär vantar hón tyn."
29. Sjúrir kvittar at ryja burt
Á Búla kongjins land,
Gudli búnar handskanar
Tajr drèvur hann sår á hand.
30. Ringar tolv áf gudli gjörðar
Hejji hann hárykjå,
Drottningringin hin rejja
Setti hann ómanå.
31. Og sò gengur hann Gråni fram
Á gróti sum á sand,
Ojngjín kjèmur tylykur
Á Búla kongjins land.
32. Tå er enn sum ofta firr
Bilar fára at fryggja;
Ojngjín tordi longur fram
Eun váalúvan at syggja.
33. Merkjismåvur órun tålar,
Tungan malar innan:
"Kvør y heldur á váalúvan,
Hann skål tå jomfrú vinna."
34. Sjúrir fráji til óra tækur,
Frå mann frattast vyja:
"É béri tå merkji y mytt skjold,
É skål nú háry ryja."
35. Ojngjín raj á Brinhildu hej
Úttan Sjúrir snåri
Gjöggnun rojk óg váalúva
Hann óg hestur hans Gråni.
36. Tå stj hesturin Gråni
Á foldina sò fast;
Innalåa y hejggjinun
Tå hóspóri brast.
37. Tå styjur hesturin Gråni
Sò drystulija fram;
Hajtur vâr tann eldurin,
Y Sjúra um lendar brann.
38. Sò styjur hesturin Gråni
Gjöggnun rojkjin svartu,
Hann kóm át ty portríauun
Tå skajin sum gudli bjarta.
39. Sjúrir raj á tann váalúva,
Y ojngjín tordi firr,
Og vi synun svórfnuun
Tå klejv hann nijur dir.
40. Sjúrir fráji y sálin gengur,
Vyja um sè higgur,
Sår hann kvår tå vána vyy
Ajna y songun liggur.
41. Sår hann, kvår tå vána vyy
Y herklåvunun svåv;
Sjúrir tók syn bitra brand,
Hann sprettur brinju áf.
42. Upp tå vaknaji Brinhilda,
Hón vyja um sè lajt:
"Kvør mundi ajja tann búna brand,
Y brinju áf már bajt?"
43. "Sjúra skaltú nevna mè
Og é eri Sigmundar sòn;
Tå vár Hjórdys drottningjín,
Hón bår mè y hajm.
44. Ríjin eri é áf Nórurlondun
Hijar nú til tyn,
É ajti Sjúrir Sigmundason,
Veldija sòta myn."
45. Brinhild sètist upp undir sè
Smylist undir lyn:
"Vér válkómín áf órun londun,
Sjúrir, sòti myn.
46. Hojr tú tå nú, Sjúrir myn,
Kvør vyyti tår á laj
Gjöggnun rojk óg váalúva,
Át tú hijar raj."
47. "Fuglurin såt á kvisti,
Byjaji hann myn,
Hann vyyti már tå lajjina
Hijar hajm til tyn."
48. Blyjur lejji hann armanar
Ivur um Brinhildu háls;
"É svørji tann aj á myni trú,
Hår byr ikki undir falsk."
49. Ringar tolv áf gudli gjörðar
Dró hann frúnni á hand:
"Hetta skål vèra tå fírsta
Elskóvins band."
50. Ringar tolv áf gudli gjörðar
Lejji hann frúnni á feng,
Syjani lejji hann ómanå
Tann dyra drottningring.
: Gråni bår gudli áf hajji, :
Brå hann synun brandi áf rajji,
Sjúrir vann áf orminun,
Og Gråni bår gudli áf hajji.
24. Sidder hun der paa Gyldenstol,
Hun smiler under Lin:
"Hvo som rider gjennem Flagreluen,
Og han skal være min."
25. Det da spurgte han Sigurd
Langt bort i fremmed Land:
Brynhild sidder paa Hildeshöi,
Hun er saa beilevand¹⁾.
26. Om aarle Morgen han udred,
Deraf slet Ingen vidste;
Ingen veed om Morgen
Hvor han i Qvæld mon gjæste.
27. Sigurd red ud aarle Morgen,
Ham hang Horn ved Lænd;
Paa Qvist sad vildene Fugle to,
Den Sommermorgen skjön.
28. Brat tog paa de Fugle smaa
At møle mellem sig:
"Brynhild sover paa Hildeshöi,
Og venter hun der paa dig."
29. Flux saa rider han Sigurd Unge
Til Budle Konnings Land;
Med rödenGuld er deHandsker boed²⁾
Som han drager sig paa Hand.
30. Tolv vare de Guldringe,
Der om hans Fingre laae;
Dronningsringen hin röde
Satte han der ovenpaa.
31. Frem da ganger han Grane
Paa Stene som paa Sand;
Aldrig kom hans Lige end
I Budle Konnings Land.
32. Det er end, som ofte för:
Beilere fare at gilje;
Ingen turde ride der frem,
Hvor Luen legte paa Tilje.
33. Meldte det den Mærkesmand³⁾,
Og udaf fuldgødt Sinde!
"Hvosom rider gjennemFlagreluen,
Han skal den Jomfru vinde."
34. Sigurd da saa til Orde tager
(Det spurgtes alt saa vide):
"Jeg bærer slig(Mærke paa mitSkjold,
At jeg skal nu heri ride."
35. Ingen red op ad Brynhilds Hüi,
Uden Sigurd Snare;
Gjennem Rög og Flagrelue
Foer han og hans Ganger Grane.
36. Treen da Hesten Grane
I Bjerget isaa fast:
Det da var det haarde Fjeld,
Under hans Hovslag brast.
37. Alt gik Hesten Grane
Saa dristelig der frem;
Saa heed da var den Lue,
Der stod om Sigurds Lænd.
38. Frem foer Hesten Grane
Igjennem Rügen sorte;
Saa kom han til Borgen op,
Som Guld da skinned de Porte.
39. Sigurd gjennem den Lue red,
Som Ingen turde för;
Saa drog han ud sit gode Sværd,
Og klöved neder den Dör.
40. Sigurd ganger i Salen frem,
Saa vide han om sig saae;
Seer han hvor den væne Viv
Ene paa Sengen laa.
41. Seer han hvor den væne Viv
Udi Hærklæder sov;
Sigurd tager til hvasse Brand⁴⁾,
Han sprætter hende Brynjen af.
42. Op da vaagned hun Brynhild,
Hun seer sig om saa vide:
"Hvem da eier det gode Sværd,
Som turde min Brynje bide?"
43. "Sigurd skal du mig nævne,
Og jeg er Sigmunds Sön;
Det var Dronning Hjordis,
Hun bar mig udi Lön.
44. Reden er jeg af Nörreled,
For din Skyld kom jeg here;
Jeg hedder Sigurd Sigmundson,
Min stolte Hjertenskjære!"
45. Op da stod hun Brynhild,
Hun smiler under Lin:
"Vær velkommen affremmed Land,
Sigurd, Kjæreste min!"
46. Hör du det nu, Sigurd!
Hvo viste dig den Led
Gjennem Rög og Flagrelue,
Som du hid til mig red?"
47. "Smaafuglen sad paa Qviste,
Og sang han saa for mig,
Han viste mig den lange Led,
Og Veien hid til dig."
48. Blidelig lagde han Armen
Alt om stolt Brynhilds Hals:
"Det sværger jeg alt paa min Tro,
Her boer ei under Fals"⁵⁾.
49. Ringe tolv af röden Guld
Drog han den Frue paa Haand:
"Og dette skal være det første
Elskovens Baand."
50. Tolv vare de Guldringe,
Han lagde den Frue i Skjöd,
Dertil den dyre Dronningsring,
Den skinned alt som en Glöd.
: Grane bar Guldet af Hede. :
Sigurd han svang Sværdet af Vrede,
Seier han af Ormen vandt,
Og Grane bar Guldet af Hede.
Sænn Grundtvig.

¹⁾ beilevand : knibsk, kræsen paa Beilere. ²⁾ boed' : berede, smykkede. ³⁾ Mærkesmand : Herold. ⁴⁾ Brand : Sværd. ⁵⁾ Fals : Falskhed.

Allegretto.

№ 18.

Andantino pastorale.

N° 19.*Andantino.*

(Nr. 19 og 20 fra Lemvigegnen.)

[En Vi - se jeg nu skri - ve vil, Og den jeg sen - der hen Alt Ven . . .]
 til min för - ste Kjæ - re - ste, Som var min bed - ste

N° 20.*Allegretto.*

[Den för - ste Kjær - lig - hed den kommer jo fra Hjer - tet, Den an - den bræn - der ei saa varm . . .]

№ 21.
Ole Morske.

25

(Færøisk Vise.)

Allegretto.

1. Nu vil-le vi be-gyn-de en Vi-se paa-ny! Hvor-om? hvor-om? Alt om O-le Mor-ske og hans

Ven-ne-viv, og hans Ven-ne-viv, og hans Ven-ne-viv. Paa Sal-ten*) i Nor-ge faaer Dask O-le Mor-ske.

O-le Mor-ske lig-ger krum-pen paa Lof-te; San-de-lig, han skal her-ned, om der staaer no-get Raad der-til.

<p>2. Ole Morske han skulde til Marked age, —
Hvad der? hvad der?
At kjøbe sin gamle, : graa Mær en Mage. :
Paa Salten i Norge o. s. v.</p> <p>3. Ole Morske var kommen i saa godt et Lag
At spille Kort;
Atten Daler tabte han : i det første Slag. : </p> <p>4. Ole Morskes Kone fik Nys derom; —
Hvad hun? hvad hun?
Hun efter stakkels Ole : til Marked kom. : </p> <p>5. Og sidder du her, du forfyldte Hund?
Hvad du? hvad du?
Du skal faae Skam : paa dit Kallun. :
Paa Salten i Norge faaer Dask Ole Morske.
Ole Morske ligger krumpen paa Lofte;
Sandelig han skal herved o. s. v.</p> | <p>6. Ole Morskes Kone, den arrige Gast, —
Hvad hun? hvad hun?
Hun slog stakkels Ole, : han fik Skam og Last. :
Paa Salten i Norge o. s. v.</p> <p>7. Ole Morske han taler til sin Søn:
(Hvad hedte han?
Ole ligesaa.) : "Kom og hør min Bøn! :
8. Og du skal gaae mig til Byfogden hen."
Hvad der? hvad der?
"Bede hannem komme til mig, : om han er
min Ven." : </p> <p>9. Ole Morskes Kone, den arrige Ged, —
Hvad hun? hvad hun?
Hun Byfogdens Folk : baade sparked' og bed. :
Paa Salten i Norge faaer Dask Ole Morske.
Ole Morske ligger krumpen o. s. v.</p> | <p>10. Ole Morske han tager til sin Hat.
Hvad han? hvad han?
Ole Morske han bød : dem Alle god Nat! :
Paa Salten i Norge o. s. v.</p> <p>11. Der de komme hjem, da var bered —
Hvad der? hvad der?
En Fjerdingtönde-Kjedel : med Meelgröd hed. : </p> <p>12. Saa maatte stakkels Ole med sin stumpede Næse —
Hvad han? hvad han?
Taalmodelig sidde : og paa Gröden blæse. : </p> <p>13. Hvo denne Vise har gjort i Lün, —
Hvad han? hvad han?
Han maa vist være : Ole Morskes Søn. : </p> <p>14. Hvo denne Vise ei höre vil, —
Hvad han? hvad han?
Han maa vist höre : Ole Morske til. : </p> |
|---|--|---|

*) *Salten*, et Fogderie i Nordlandene. — Maaskee Tilnavnet *Morske* er en Fordrielse af *Moskö*, og tyder hen paa denne, ikke langt fra *Salten's* Fogderie liggende Ö, som *Oles* Hjemstavn.

Andante con moto.

Kong Oluf den Hellige.

(Færöisk Melodie.)

Solo. *Tutti.*

1. O - luf Konning og hans Bro - der De træt - tes om Nor - ri - ges Go - der. Det er saa fa - vert i Trond - hjem at

hvi - le. 2. Hans Bro - der — De træt - tes om Nor - ri - ges Go - der: "Hvil - ken af os bedst sei - le kan,

3. — — bedst seile kan,
Han skal være Konge i Norriges Land.
Hvo af os, som |: først kommer hjem,
Han krones til Konge over al den Egn." :*)
4. Det svarede |: Harald Haardraade:
"Det være, som du nu sagde. |:
5. Men skal jeg seile |: idag med dig,
Da skal du skifte Skib med mig. |:
6. Thi du haver Ormen hin snare;
Hvor skulde jeg med Oxen fare?

7. — — hin snare;
Hvor skulde jeg med Oxen fare?
Ormen er |: saa snar som Sky,
Oxen driver saa langsom til By."
Det er saa favert i Trondhjem at hvile.
8. "Hör du, Harald! hvad |: jeg siger dig;
Hvad dig tykkes, synes og mig. |:
9. Er mit Skib noget |: bedre, end dit,
Saa gjerne da maa du tage mit. |:
10. Saa tag du nu Ormen hin glade,
Og jeg tager Oxen hin lade.

11. — — hin glade,
Og jeg tager Oxen hin lade."
"Först ville vi |: til Kirken fare,
Förend vi röre ved Seil eller Aare." |:
Det er saa favert i Trondhjem at hvile.
12. Sancte Oluf han gaaer |: om Kirkegaard,
Som Guld da skinner hans deilige Haar. |:
13. Saa brat kom Bud for |: Oluf Konning ind:
"Og nu seiler Harald, Broder din."
14. "Da lad dem seile, |: som seile vil,
Guds Ord saa ville vi lyde til. |:

*) Repetitionstegnet viser, med hvilke Ord, efterat Omqvædet er sjunget, det følgende Vers skal begynde.

Tutti.

Han skal væ - re Kon - ge i Nor - ri - ges Land." Det er saa fa - vert i Trond-hjem at hvi - le*).

15. Messen er |: vor Herres Ord.
Svende! tager Vand, I gaee til Bord. :|
Det er saa favert i Trondhjem at hvile.
16. Vi gaee til Bord, |: vi faae os Mad,
Saa skynde vi os Stranden ad." :|
17. Saa ginge de dem |: til Strande,
Som Oxen laa for Lande. :|
18. Saa snarlig de til Stranden |: udbare
Baade Anker og Tov og Aare. :|
19. Sancte Oluf satte sig |: i Fremmerstavn :
"Frit frem, Oxel! i Jesu Navn!" :|
20. Sancte Oluf tog Oxen |: ved hviden Horn :
"Gak nu, som om du gik i Korn." :|
21. Oxen tog til saa fast |: at skride,
Efter stod Bølgerne jo saa stride. :|
22. Han viste liden Dreng |: op i Raa :
"See, om vi kunde Harald naae." :|
23. "Jeg seer ikke mere til |: al Verdens Priis,
End Toppen udaf Egeriis. :|
24. Jeg seer under |: Norriges Land
Silkeseil og Guld i Rand. :|
25. Jeg seer under |: Norriges Skjær,
Hvor Ormen Silkeseil bær. :|
Det er saa favert i Trondhjem at hvile.
26. Jeg seer mig under |: Norgelands Side
Ormen saa saare fremskride." :|
Det er saa favert i Trondhjem at hvile.
27. Sancte Oluf klapped Oxen |: paa Lende :
"Du maatte end noget bedre fremrende." :|
Det er saa favert i Trondhjem at hvile.
28. Sancte Oluf slog Oxen |: ved sit Öie :
"Langt bedre maa du ad Havet drive!"
29. Da begyndte Oxen |: at beise saa,
De Baadsmænd kunde ikke paa Bunken staae. :|
30. Saa tog han Bast |: og stærken Line,
Dermed saa bandt han Baadsmænd sine. :|
31. Det da meldte |: den Styresmand :
"Og hvor da seile vi nu frem?" :|
32. Sancte Oluf drog af |: sine Handsker smaa,
Og selv maatte han til Styren gaee. :|
33. "Vi seile frem ad Bjerge og Klipper,
Den næste Vei, som vi kunne hitte." :|
34. Saa seiled de over Bjerge |: og Dale;
De bleve, som de vare Vand hint klare. :|
35. De seilede over |: den Fjeld saa blaa,
Ud da løbe de Trolde saa smaa. :|
36. "Hvo seiler over |: mit Guld saa rød?
Og hvo da gjør min Fader den Möde?" :|
37. "Stat du der |: og bliv til Steen,
Indtil jeg kommer tilbage igjen." :|
Det er saa favert i Trondhjem at hvile.
38. Saa seiled de over |: de Skaaner Knolde,
Til Steen blev de sorte Trolde. :|
Det er saa favert i Trondhjem at hvile.
39. Ud staaer Kjærling |: med Rok og Teen :
"Sancte Oluf! hvi seiler du os til Meen? :|
Det er saa favert i Trondhjem at hvile.
40. Sancte Oluf med |: dit røde Skjæg!
Hvi seiler du gennem min Kjeldervæg?" :|
41. Sancte Oluf sig |: tilbage saac :
Stat du der, bliv til Kamp hin graae." :|
42. Saa seiled de |: foruden Meen,
Der vege for dem baade Stok og Steen. :|
43. De seiled, som de kunde |: allermest,
Ingen Mand kunde Öine paa dennem fæst. :|
44. Sancte Oluf spændte Buen |: for sit Knæ,
Pilen faldt bag det Seiletræ. :|
45. Han skjød udaf |: Fremmerstavn,
Pilen faldt bag Oxen i Havn. :|
46. Sancte Oluf troede |: saa vel Vor-Herre,
Derfore kom han tre Dage förre. :|
47. Harald blev |: i Huen saa vred,
Han skabte sig til en Orm saa led. :|
48. Sancte Oluf var |: en gudfrygtig Mand,
Thi blev han Konge i Norriges Land. :|
49. Sancte Oluf gik |: i Kirken ind,
Han takkede Gud af Hjerte og Sind. :|
50. Sancte Oluf gaer |: om Kirkegaard,
Der skinner en Gisel af hans Haar. :|
51. Den Gud vil hjælpe, |: han kommer vel fram,
Hans Fjender faae baade Last og Skam. :|

* De følgende Vers begyndes fra }, og mellem Versene maa ikke gjøres længere Ophold, end Ottendedeelspausen medfører.

Andante con moto.**Verner Ravn.**

(I den hyperdoriske Toneart.)

Solo.

The musical score is written for voice and piano. It consists of two systems of staves. The first system has a vocal line and a piano accompaniment. The second system also has a vocal line and piano accompaniment. The lyrics are in Danish and are placed below the vocal lines. The score includes dynamic markings like *Solo.* and *Tutti.* and various musical notations such as notes, rests, and bar lines.

1. Rav-nen han fly-ver om Af-te-nen, Om Da-gen han ik-ke maa; Den skal ha-ve den kran-ke Lyk-ke, Den

go-de kan ik-ke faae. Men Ravn-en han fly-ver om Af-te-nen.

Tutti.

Men Ravn-en han fly-ver om Af-te-nen.

2. Alt flyver vilden Verner Ravn
Saa høit over de Mure,
Der blev han vaer stoltten Irmindlin
Saa sørgendes i hendes Bure.
3. Han fløi sønder og han fløi nør,
Han fløi saa høit i Sky;
Saa han Jomfru Irmindlin
Saa sørgendes sidde at sye.
4. "Hør du liden Irmindlin!
Hvi græder du saa saare?
Er det for Fader, Moder eller Broder,
Du fælder saa modige Taarer?"

5. Det var Jomfru Irmindlin,
Hun ud af Vindvet saae:
"Hvo er den, mig trøste vil,
Og høre paa min Uro?"

6. Hør du vildene Valravn!
Og fløi du hid til mig,
Al min lönlig Angst og Sorg
Den vil jeg tælle for dig.

7. Min Fader gav mig en Kongesøn,
Vi vare hinandens Lige;
Min Stifmoder hannem forsendte
Saa langt i östre Rige.

8. Saa gjerne havde vi tilsammen levet,
Saa vel han mig and;
Hun vilde give mig sin Söstersön,
Var liger' en Troid, end en Mand.

9. Jeg havde mig en Broder,
Herr Verner det var hans Navn;
Min Stifmoder hannem omskabte,
Sendte hannem i fremmede Land."

10. "Hör I, Jomfru Irmindlin!
Og hvad ville I mig give?
Jeg förer Eder til Eders Fæstemand,
Om I kunde med mig flyve."

11. "Jeg vil give dig det röde Guld,
Dertil det Sölv saa hvide,
Kan du mig före til min Fæstemand,
Og skille mig ved denne Qvide."

12. "Have I selv Eders Sölv og Guld,
Og Eders rige Gave;
Den förste Sön; I med hannem faaer,
Den vil jeg af Eder have."

13. Saa tog hun den Ravnefod,
Lagde paa sin hvide Haand,
Hun svor om sin Christen-Tro,
At han skulde faae den Sön.

14. Saa tog han Jomfru Irmindlin,
Satte hende paa sin Bag,
Saa fløi han over det vilde Hav
Sig selv til megen Umag.

15. Det var vilden Verner Ravn,
Han hviltes paa de Tinde:
"Nu sidde vi, Jomfru! paa det Huus,
Som Eders Fæstemand er inde."

16. Ude stod holde Herr Nilaus
Med Sölvkar paa hviden Haand:
"Vær velkommen, Jomfru Irmindlin,
Hid til disse fremmede Land.

17. Hvad skal jeg dig, vilde Ravn! give?
Du mig min Fæstemø førte;
Siden jeg af Danmark foer,
Bedre Tidende jeg ikke hørte.”
18. Tak have holde Herr Nilaus,
Han holdt saa vel sin Tro;
Maaneds Dag derefter kom,
Han lod sit Bryllup boe.
19. Saa drukke de deres Bryllup
Med Glæde og megen Rø;
Fiirti Ugers Dag derefter kom,
Hun fødte en Søn saa fro.
20. Det var vilden Verner Ravn,
Han satte sig paa de Tinde:
“Hvad I mig loved, kjære Irmindlin!
Det drages Eder vel til Minde.”
21. Saa saare hun græd og Hænder hun slog,
For det var ikke en Mø:
“Dig skal have den vilde Valravn,
Og det vil koste din Død.”
22. Der kom flyvendes over det Huus
Den Ravn; den var saa led.
Saa saare da græd baade Fruer og Møer,
Saa haardt deres Hænder de vred!
23. Ud gik til hannem Herr Nilaus,
Og bød hannem Borge saa bolde;
End bød han hannem Hælften sit Land,
Maatte han sin Søn beholde.
24. “Fanger jeg ikke det lidet Barn,
Da skal du det fortryde;
Jeg skal slaae dig selv ihjel,
Og øde skal jeg dit Rige.”
25. Tog hun saa det lidet Barn,
Svøbte det i hviden Lin:
“Farvel, allerkjæreste Sønningen min!
Skyld er jeg udi Døden din.”
26. Saa bare de ud det lidet Barn,
Som laa paa Moderen og diede.
De græd, saamange i Huset var,
Det var stor Jammer og Qvide.
27. Ravnen tog Barnet i sin Klo,
Saa gladelig monne han klukke;
Herr Nilaus stod og saae derpaa,
Saa hjertelig monne han sukke.
28. Saa hug han ud hans høire Öie,
Drak Hælften hans Hjerteblood;
Saa blev han til den skjønneste Ridder,
Der kunde paa Jorden gaae.
29. Han blev til saa deilig en Ridder,
Man havde med Öien seet;
Det var Irmindlins Broder selv,
Som længe havde været forgjet.
30. Alle de Folk, som der hos stode,
De fulde paa barene Been;
De bade til Gud Fader i Himmerig,
Det Barn fik Liv igjen.
31. Nu sidder Fru Irmindlin saa glad
Foruden al Sorrig og Qvide;
Nu haver hun baade Broder og Søn,
Og sover hos Herr Nilaus' Side.

N° 24.

Livets Seilads.

Andantino.

1. Hvad vin-des paa Ver-dens det vild-som-me Hav? Ak, tu-sin-de Fa-rer i skum-men-de Trav! Man veed kun to
2. Fra Vug-gen til Gra-ven maa kryd-ses om-kring Blandt Haa-bets og Frygtens de stri-di-ge Ting; Snart vip-pe vi

Hav-ne, Be-kjendte af Nav-ne, Den e-ne vor Vug-ge, den an-den vor Grav.
op-pe Paa Bøl-ger-nes Top-pe, Snart nærmes vi Grunden i fly-ven-de Spring.

3. Her fristes Ustadigheds Ebbe og Flod,
Een Vagt er saa ond, som en anden er god;
Hver Time i Glasset,
Hver Streg paa Compasset
Forandrer, forhøier, fornædret vort Mod.

4. Saa hidser en Medbør det nedrige Sind,
Og puster i Hjertet Dumdristighed ind;
Vil Farten kun føie
Vor Attraa, vort Öie,
Strax blæses vi op af en ønskelig Vind.

5. Saa slipper Frygtagtighed Roret i Hast,
Naår Forstavnen dukker for Bølgernes Kast;
Naar Vindene suse,
Og Vandene bruse,
Saa skrækkes vi strax for en knagende Mast.

6. Dit Forsyn, o Fader! det fører os hjem;
Det styrer saa sikkert, hvor Söen er slem;
Vor Gisning kan feile;
Hvor vi end vil seile,
Selv stavne vi mere tilbage, end frem.

Ambrosius Stub, (f. 1707; d. 1758.)

Andantino.

Nø 25 a).
Nattergalen.

1. Jeg veed vel, hvor der stan-der et Slot, Det er saa vel be - pry-det Med Sølv og med det rø - de Guld, Med
2. For - in-den det Slot der stan-der en Lind Med Bla - de, dei - lig' og skjøn-ne, Der - ud - i boer en Natter-gal fin, Som

Nø 25 b).

Andantino.

ud-hug-ne Ste - ne op - mu-ret.
lif - lig mon rø - re sin Tun-ge.

1. Jeg veed vel, hvor der stan-der et Slot, Det er saa vel be -
2. For - in - den det Slot der stan-der en Lind Med Bla - de deilig' og

pry-det Med Sølv og med det rø - de Guld, Med ud - hug-ne Ste - ne op - mu-ret.
skjønne, Der - ud - i boer en Nattergal fin, Som lif - lig mon rø - re sin Tun-ge.

3. Der kom en Ridder ridendes did;
Han hørte den Nattergal
sjunge;
Derover han høilig forun-
drede sig,
Thi det var ved Midnats-
stunde.

4. "Og hör du, liden Natter-
gal!
En Vise jeg beder dig
qvæde.
Dine Fjædre lader jeg med
Guld beslaae,
Din Hals med Perler beklæ-
de."

5. "Jeg passer ei paa dine Fjædre af Guld,
Som jeg for dig skulde bære;
I Verden er jeg en fremmed vild Fugl,
Ogingen Mand monne mig kjende."
6. "Est du i Verden en fremmed vild Fugl,
Og ingen Mand mon dig kjende,
Dig tvinger Hunger, Kulde og Sne,
Som falder paa Veien hin brede."
7. "Mig tvinger ei Hunger, mig tvinger ei Sne,
Som falder paa Veien hin brede;
Mig tvinger fast mere en lønlig Sorg,
Der gjør mig Angst og Møde."
8. Mellem Bjerg og dyben Dal
Bortrinde de stride Strømme;
Men Den, som haver en fuldtro Ven,
Han ganger saa seent udi Glemme.
9. Jeg havde mig en Kjærest saa bold,
En Ridder saa mægtig og vældig;
Min Stifmoder kasted det hastig
omkuld,
For hun det ei have vilde.
10. Hun skabte mig til en Nattergal,
Bød jeg skulde Verden omflyve:
Min Broder til en Ulv saa graa,
Bød hannem paa Skoven at løbe.
11. Strax foer han her i Skoven ind,
Hun bød, han aldrig skulde faae Bod,
Før han uddrak hendes Hjerteblood,
Syv Aar derefter saa skædte.
12. En Dag gik hun saa lystelig
I Rosenslund at spadsere;
Min Broder det saae, og snildelig
Gav nøie Agt oppaa hende.
13. Han greb hende ved hendes venstre
Fod
Med Ulveklo hin lede;
Rev ud hendes Hjerter og drak
hendes Blood;
Igjen fik han sin Helbrede.
14. Endnu er jeg saa liden en Fugl,
Som flyver i vilden Hede;
Saa kummerfuld monne jeg leve
mit Liv,
Og helst om Vintertide.
15. Dog takker jeg Gud, mig haver
opvakt,
At jeg min Tunge kan røre,
Der udi femten Aar ei haver talet,
Som jeg med Eder mon gjøre.
16. Men jeg haver stedse sjunget paa
Qvist,
Med sørgelig Nattergals Stemme;
Men aldrig fandt jeg bedre Sted,
End i de grønne Lunde."
17. "Og hör du, liden Nattergal!
Hvad jeg dig monne tilbyde:
I Vinter at sidde i mit Buur,
Til Sommer igjen at udflyve."
18. "Hav Tak, skjøn Ridder! for Tilbud dit,
Det maa dog ikke saa være;
Thi det forbød Stifmoder min,
Saalænge jeg Fjædre mon bære."
19. Den Nattergal stod og tænkte sig om,
Agted ikke paa Ridderens Snilde;
Thi greb han hende ved Foden fat,
For Gud det saa have vilde.
20. Han gik med hende ind i sit Buur,
Tillukte Vinduer og Døre;
Saa blev hun til saa mangt underligt Dyr,
Som man kunde höre og spørge.
21. Først skabte hun sig til Löve og Björn
Og saa til mange smaa Orme;
Omsider til en Lindorm led,
Lod, som hun Ridderen vilde myrde.
22. Han skar hende med en liden Kniv,
Saa Blod deraf monne komme;
Paa Gulvet strax for hannem stod
En Jomfru, saa klar som en Blomme.
23. "Nu haver jeg frelst dig af din Nöd,
Og af din lønlige Qvide;
Thi siig mig nu din Herkomst god
Paa fædren' og mödrene Side."
24. "Ægypti Lands Konge min Fader var,
Min Moder hans Dronning saa bold;
Min Broder var för en Ulv saa graa,
Som gik paa den grønne Vold."
25. "Er Ægypti Lands Konge kjær Fader din,
Hans Dronning din Moder med Ære,
Forvist er du da Süsterdatter min,
Som för Nattergal monne være."
26. Der blev stor Glæde over al den Gaard,
Ja over alle de Lande;
Den Ridder har fanget den Nattergal,
Som i Linden har bygget saa længe.

N° 26.

Andantino.

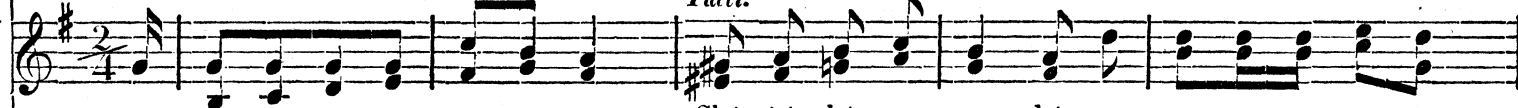
Hav Tak, kjære Moder, for Ga-ven, I gav; Saa
stolt en skjøn Ridder Jer Datter skal ha'e. Saa fry - de - lig, saa fry - de - lig ud - i den Som-mer grøn.

Dandsen paa Riber Bro.

(Færøisk Melodie.)

*Con moto.**Solo.*

1. Og der gaer Dands paa Ri - ber Ga - de — Slot - tet det er vun - det. Der dand - se de Rid - de - re

Tutti.

— Slot - tet det er vun - det —

fro og gla - de For E - rik Kon - ge hin un - ge; med dem, som va - re der, for han - nem saa dand - sed' de.

Tutti.

For E - rik Kon - ge hin un - ge; med dem, som va - re der, for han - nem saa dandsed' de.

2. Der gaer Dands paa Riber Bro,
Der dandse Riddere med udhugne Sko.	8. Saa da dandser han Hanke Kand,
Og efter hans Frue, hun hedder Fru Ann'.	14. Var det ikke for min Rosens - Kind,
Da skulde jeg træde den Dands omkring."
3. For da dandser han Riber Ulf,
Han var Kongen tro og huld.	9. Næst da dandser han Ridder Rank,
Og efter hans Frue, Fru Berngerd blank.	15. Og Ranild Lange udi Dandsen traad,
Begyndte en Vise, og fore han qvad.
4. Saa da dandser han Tage Muus;
Han var Høvedsmand paa Riber Huus.	10. Saa da dandser han rige Volravn
Med hans Frue, haver ingen Navn.	16. Med Liste han qvad, saa let han sprang;
Alle de Riddere efter hannem sang.
5. Saa dandser han Herr Saltensee,
Og saa hans rige Svogre tre.	11. Saa da dandser han Iver Helt,
Han fulgte Kongen over Belt.	17. Op da stod hun Spendelsko,
Og hun gav Ranild Lange sin Tro.
6. Saa da dandse de ædle Limbække,
Og de vare Kongen altfor stærke.	12. Længe da stod han Ranild Lange,
Förend han vilde i Dandsen gange.	18. Hendes Haar det var udi Silke flæt',
Hun traadte den Dands for Alle saa let.
7. Efter da dandser han Byrge Grön,
— Slottet det er vundet —
Og siden saa mangan Ridder skjön,
For Erik Konge hin unge; o. s. v.	13. "Var det ikke for mit favre Haar,
— Slottet det er vundet —
Saa vist jeg med i Dandsen gaer
For Erik Konge hin unge; o. s. v.	19. Og de dandsed dem paa Slottet ind
Med dragne Sværd under Skarlagen - Skind.
		20. Aldrig saae jeg en Ridderdands
Vinde saa Slotte med Rosenkrands.